

[Steen Folke]

befolkningen, men det hænger sammen med, at de har gjort op med de undertrykkende økonomiske og sociale strukturer og forsøger at realisere en udviklingsstrategi til gavn for de mange.

Lad mig ile med at tilføje, at det ikke betyder, at bistand her er problemfri; f.eks. kan tendenser til bureaukratisering lægge hindringer i vejen for en effektiv bistand. Det er en alvorlig svaghed ved Ole Bang-udvalgets betænkning, at den stort set ikke går ind i en diskussion af landevalget, og at den anbefaler en fastholden foreløbig ved de fire hovedmodtagerlande: Bangladesh, Indien, Kenya og Tanzania. Af disse lande kan højst det ene, nemlig Tanzania, siges at forsøge at realisere en mere progressiv udviklingsstrategi til gavn for den brede befolkning og da i en stærkt bureaukratiseret form.

Det undrer os ikke, at udenrigsministeren på dette punkt har lagt sig i ly af Ole Bang-udvalget. VS mener, at bistanden gradvis bør omlægges til lande, hvor der er større mulighed for at indfri den færdigdomsorienterede linje uden kunstigt skel mellem hjælp til produktion og til opfyldelse af elementære behov.

Bortset fra dette punkt er der sandt for dyden ikke mange punkter i udenrigsministerens redegørelse, der bærer præg af, at den, som han selv siger, er blevet til i lyset af betænkningen fra Ole Bang-udvalget.

Hvis resultatet af debatten her bliver, hvad regeringen håber på, har udvalgets arbejde gennem 2 år været komplet spildt. Udvalgets forslag er ellers uhyre moderate i deres udformning og ville, selv om de blev realiseret alle til hobe, ikke føre til en bistand, som var væsensforskellig fra den bistand, vi kender i dag.

Men i modsætning til udenrigsministeren har VS alligevel taget udvalgets arbejde og forslag alvorligt og har opstillet, hvad man måske nok kan kalde en radikaliseret version af udvalgets forslag i 15 punkter; det vender vi tilbage til under næste punkt på dagsordenen.

I denne sammenhæng vil jeg nøjes med at fremdrage et par af de væsentligste punkter med særlig tilknytning til udenrigsministerens redegørelse. Først spørgsmålet om målsætningsparagraffen for bistanden, et meget centralt punkt, hvor Ole Bang-udvalget har anbefalet, at det præciseres i målsætningen,

at bistanden skal sigte på de fattige befolkningsgrupper og på en varig forbedring af deres kår. Det synes udenrigsministeren og regeringen ikke er nogen god idé, og det synes socialdemokratiet åbenbart heller ikke, så vidt jeg forstod fru Helle Degn. Det er trist, men det får vi lejlighed til at vende tilbage til, hvis jeg har forstået det rigtigt eller forkert.

Hvad angår spørgsmålet om stigningstakt, er regeringen tilfreds med, roser den sig af, at man når op på 0,74 pct. af bruttonationalproduktet i 1984 og de følgende år; der er ingen præcisering af, at man tager 1 pct.-målsætningen alvorligt, og det er beklageligt.

Det eneste centrale punkt, hvor der er sket en ændring i regeringens holdning i forhold til tidligere signaler, er spørgsmålet om fordelingen på bilateral og multilateral bistand, hvor man har frafaldet tidligere luftede ønsker om at forskyde denne fordeling, favorisere den bilaterale side endnu mere af hensyn til erhvervslivets interesser. Nu siger man, at man på kort sigt godt kan acceptere den nuværende fordeling, og det er selvfølgelig altid noget.

Men jeg må indrømme, at jeg er forbløffet over, at det kan få fru Helle Degn til i det hele taget at tale om et markant omsving i regeringens politik. Ellers er den redegørelse, udenrigsministeren kom med, i den grad genemstyret af, at det er dansk erhvervslivs interesser, der skal varetages i endnu højere grad end hidtil. Det er mildest talt i forlængelse af, hvad regeringen hidtil har sagt. Hvis der er sket noget markant omsving i dag, så er jeg bange for, at det er i socialdemokratiets politik; det vender vi også tilbage til.

Jeg synes, det er horribelt, at man vil fastholde, at de gaver, som man vil yde de allerfattigste u-lande, skal være bundet til indkøb i Danmark. Det er langt fra sikkert, at det er dyrere og avancerede danske produkter, disse yderst fattige lande har mest brug for, men dér er regeringen og socialdemokratiet også enige, kan jeg forstå.

Jeg synes, det er beklageligt, at man vil hæve statslånsgrænsen, hvad enten det er til det af regeringen foreslåede, tolv hundrede og et eller andet antal dollars, eller det er til det, socialdemokratiet foreslår, noget mindre, men alligevel væsentligt ud over IDA-grænsen. Jeg mener, at den lånegrænse skulle fast-